

SENTÈNCIA 99-05 DE 29 DE GENER DE 1999

CASS. INVALIDESA PER MALALTIA. Classificació de la invalidesa: procedeix el grup II Quan l'activitat laboral no es pot realitzar de manera normal i habitual, perquè l'invàlid pateix successives crisis que comporten cadascuna un llarg període de baixa laboral. COSTES PROCESSALS: S'aplica el criteri de la temeritat o mala fe. No són aplicables les normes reguladores de la responsabilitat administrativa, ja que la imputació de les despeses produïdes en el marc d'un procés es regeix per les seves pròpies regles.

Ponent: M.I. Sr. Albert Andrés Pereira

ANTECEDENTS DE FET

1r.- La sentència de 12 de juny de 1998 de la Secció Administrativa de la Batllia, a la qual es fa expressa referència quant a l'exposició de fets i les al·legacions de les parts, va estimar la demanda formulada per la Sra. Nativitat T.F. contra la Caixa Andorrana de Seguretat Social, reconeixent-li el dret a gaudir d'una pensió d'invalidesa per malaltia del grup segon, amb efectes a partir del 1r. de juny de 1997, però no va acollir la pretensió de l'agent de que es condemnés la demandada al pagament de les costes processals, inclosos els honoraris d'advocat i procurador.

2n.- La representació de la Caixa Andorrana de Seguretat Social va interposar recurs d'apel·lació el 1r. de juliol de 1998, que fou formalitzat davant d'aquest Tribunal Superior de Justícia el 22 de setembre següent. La seva impugnació es fonamenta en l'argument de que la interessada no es troba incapacitada per a tot tipus de treball, segons entén que resulta dels informes mèdics que consten a les actuacions, de manera que no és procedent reconèixer-li el grup segon de la invalidesa-malaltia, segons l'article 2 del Reglament d'aplicació nº 18.

3r.- Per la seva part, l'agent va interposar igualment recurs d'apel·lació contra la sentència de la Batllia, només pel que fa a l'apartat 4 de la seva part dispositiva. En defensa de la seva pretensió, al·lega que procedia la condemna en costes de la demandada en base als criteris reguladors de la responsabilitat administrativa, ja que en aquest cas s'hauria produït un trencament del principi

d'igualtat davant la llei, que l'article 59.3 del Codi de l'Administració recull com un dels supòsits determinants d'aquella responsabilitat.

4t.- Es va donar trasllat dels esmentats recursos a la respectiva contrapart, que els van contestar mitjançant escrits presentats el 8 i el 12 d'octubre de 1998.

Quant al recurs formulat per la C.A.S.S., la part agent considera que la impossibilitat de desenvolupar qualsevol activitat retribuïda resulta suficientment acreditada a la vista dels informes mèdics i de l'edat i formació professional de la interessada, de manera que la hipòtesi contrària resulta totalment inversemblant, si es té en compte que un dels elements essencials del contracte de treball és l'habitualitat en la prestació de serveis i que l'agent no pot realitzar aquesta activitat de forma continuada i permanent.

Pel que fa al recurs de l'actora, la C.A.S.S. argumenta que la imposició de costes resulta improcedent, ja que la intervenció d'advocat i procurador és facultativa en aquest tipus de processos i, a més, no concorre temeritat ni mala fe que la justifiqui.

5è.- En haver estat acordada la substitució de la vista oral pel tràmit de conclusions, les parts van presentar els corresponents escrits, en els quals van reproduir substancialment les al·legacions que anteriorment havien formulat.

FONAMENTS DE DRET

Primer.- La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia és competent per a conèixer del present recurs, segons l'article 39,3 de la Llei Qualificada de la Justícia.

Segon.- Com resulta de la prova pericial que s'ha practicat en la primera instància d'aquest procés, la interessada pateix una artritis reumatoidea seronegativa que li provoca dolors espontanis i a la mobilització, limitacions a la motilitat i deformitats en algunes articulacions, especialment en el canell esquerre que presenta una anquilosi pràcticament total. Igualment pateix una anèmia ferropènica que provoca una sensació de fatiga permanent i una síndrome depressiva que no ha estat objecte de valoració, la qual es troba parcialment compensada amb l'administració dels medicament idonis.

A la vista d'aquestes patologies, els perits conclouen que l'actora podria desenvolupar activitats laborals que requereixin un *nul* esforç físic, però amb un

absentisme important, ja que la malaltia és progressiva i evoluciona a brots. En aquest sentit, consideren que tant les circumstàncies subjectives de la interessada (edat, formació acadèmica i professional) com l'anèmia i la síndrome depressiva que pateix fan difícil la seva reincorporació laboral.

Tercer.- Com ja va declarar aquesta Sala en la sentència nº 97-42, de 18 de novembre de 1997, "cal considerar que la classificació d'un invàlid en la categoria primera de les recollides en l'article 2n. del Reglament d'Aplicació nº 18 exigeix que pugui desenvolupar alguna activitat retribuïda d'una manera relativament normal i habitual, però no es pot considerar capacitada una persona que es troba abocada a patir successives crisis de la seva malaltia que comporten cadascuna un llarg període de baixa laboral".

El cas que ara s'examina presenta una problemàtica equiparable al supòsit que fou resolt mitjançant l'esmentada sentència, ja que es tracta igualment d'una persona que es trobaria, en el cas de que pogués reincorporar-se al món del treball, en una situació d'absentisme reiterat, que resulta certament incompatible amb la noció d'habitualitat que caracteritza la relació laboral, a la qual cosa s'hi ha d'afegir l'anquilosi pràcticament total del canell esquerre, que fa impossible fins i tot el més mínim esforç físic, de manera que li està vedat el desenvolupament de tot tipus de treball, fora dels de naturalesa estrictament intel·lectual, per als quals manca de la formació adequada.

En conseqüència, s'ha de concloure que la interessada es troba incapacitada per a desenvolupar qualsevol activitat i li correspon així una invalidesa per malaltia del grup segon, tal i com ha declarat la sentència apel·lada, d'acord amb l'article 2 del Reglament d'Aplicació nº 18.

Quart.- Pel que fa al recurs interposat per l'agent en relació amb els criteris d'imposició de les costes processals, s'han de reproduir els pronunciaments de la sentència d'aquesta Sala nº 99-04, d'aquesta mateixa data, la qual recorda que es tracta d'una qüestió que ja ha estat examinada en anteriors resolucions (sentències 95-32, de 6 de setembre de 1995, 95-48, de 19 de desembre del mateix any, 96-04 i 96-05, de 19 de gener de 1996) en les quals s'afirmava que el criteri del venciment objectiu, atesa la diferent posició en que es troben l'Administració i els particulars recurrents, no sembla el més adequat en el procés contenciós-administratiu, ja que pot dissuadir els ciutadans a l'hora de formular recursos contra aquella, de manera que cal atendre, malgrat la seva subjectivitat, al criteri de la temeritat o mala fe en la defensa de les respectives pretensions de les parts davant el Tribunal.

A més, en l'àmbit dels processos en matèria de seguretat social, s'afegia que el criteri de la temeritat ja havia estat recollit per l'antic Tribunal Administratiu i Fiscal (sentència de 15 de juliol de 1992), d'acord amb el que venia establert a

l'article 25 del Reglament Contenciós de la C.A.S.S., segons el qual el procés serà gratuït i sense despeses, a menys que el Tribunal posi, per judici motivat, totes o part de les costes a càrrec del recurrent que hagués abusat notòriament del seu dret de recurs.

Cinquè.- En aquest cas, la discrepància entre les parts deriva d'una diferent valoració de l'abast de la patologia que pateix l'interessada, sense que concorri cap element de judici que permeti concloure que l'actuació processal de la C.A.S.S. ha estat temerària, per la qual cosa no és procedent la imposició de les costes d'acord amb els criteris abans esmentats i, en aquest sentit, s'ha de confirmar íntegrament la sentència apel·lada.

D'altra banda, la regulació de la responsabilitat administrativa que es conté en el capítol V del Codi de l'Administració, que invoca l'apel·lant en defensa de les seves tesis, no guarda cap relació amb la qüestió litigiosa, ja que la imputació de les despeses produïdes en el marc d'un procés jurisdiccional es regeix per les seves pròpies regles, de manera que aitals despeses no poden ser assimilades als danys o perjudicis produïts per l'actuació de les administracions públiques, que regulen els articles 58 i següents de l'esmentat Codi.

DECISIÓ

En atenció a tot el que s'ha exposat, el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, en nom del poble andorrà, decideix:

- **Desestimar** els recursos d'apel·lació que formulen la Sra. Nativitat T.F. i la Caixa Andorrana de Seguretat Social contra la sentència de 12 de juny de 1998 de la Secció Administrativa de la Batllia, la qual es confirma en els seus propis termes.

Aquesta sentència és ferma i executiva.

Manem que una vegada s'hagi complert el que disposa l'article 76 de la Llei de la Jurisdicció Administrativa i Fiscal es lliurin els autes originals amb la certificació d'aquesta sentència al Tribunal de Batlles, Secció Administrativa del qual procedien, i que s'arxivin les actuacions del Tribunal.